

Rigsdagstidende.

1852. — Forhandlingerne paa Folkethinget. — № 266.

Tredie Sæssion.

79de Møde.

Lørdagen den 14de Februar.

(Forts.)

Tscherning (forts.): At en Hesteavler benytter Krydsningen og faaer de fortrinligste Heste, som han sælger meget godt — og det er dog Salgsprisen, det egentlig gjælder om — og en Anden forkaster Krydsningen og holder paa en enkelt Race og faaer Heste, som han sælger meget godt, kan vel være tænkeligt, men nærmere kommer man ikke Sagen; man maa overlade det til enhver Mands egen Dom, som vil lægge sig efter Hesteavlens, og der vil aldrig kunne bringes Noget tilveie til større og sikkrere Veiledning i denne Retning end det, man har foreliggende. Man vil af de overordentlig gode Fortegnelser, som findes over Forsøg af denne Art, der ere anstillede i Frankrig, hvor man i den Retning, som i alle andre, har gjort det med stor Videnskabelighed, komme til noiere at see, at der ved Slutningen af alle Forsøg viser sig accurat det Samme som ved Begyndelsen; man er under alle disse forskellige Forsøg kommen til den Erkjendelse, som er den vigtigste, nemlig at god Pleie, god Omhu og god Fodring er det bedste Middel til at udvikle Racerne; uden dette gaae selv de bedste Racer tilgrunde, men derved kan man have selv de maadeligste Racer til gode. Om alt det Øvrige faae vi efter de kostbareste Forsøg ikke Andet at vide, end hvad vi nu vide, og det, vi nu vide, er det, man, saa at sige, har afledet af den Erfaring, der i saa Henseende har været samlet siden Verdens Skabelse; thi siden Verdens Skabelse ere de forskellige Arter Heste komne sammen og have ikke holdt sig i Tugt og Ærbarhed, og der ere komne Heste ud, som alle ere Resultater af Krydsning, selv de saakaldte rene Racer,

de arabiske Racer; naar man kommer til nærmere at undersøge, idetmindste de Beretninger, som jeg finder derom, vil man see, at ogsaa deri er Krydsning og Krydsning af Racer, man holder for forskellige; hvorvidt det er saa eller ikke, kan jeg iøvrigt ikke sige, det er Andres Ord, jeg udtaler. Jeg troer altsaa, at vi ikke skulle lægge for 2,400 Rbd. Landstutmester-Vægt i denne Lov; thi det er egentlig denne Vægt, vi lægge i Loven, og det er den hele Sag ikke værd; skulle vi have nødig endnu i nogle Aar at gjenngaae Landstutmester-Pinen, lad os saa bære den, men lad os vide, at vi bære den som en Byrde, som et Offer, vi bringe en Gjennemgangs-Periode.

J. Knudsen: Den sidste ærede Taler har vistnok misforstaaet mit Foredrag, som jeg holdt for lidt siden, naar han mener, at jeg skulde have sagt, at en Overbestyrer var særdeles onskelig og absolut nødvendig. Det har jeg aldeles ikke sagt. Jeg udtalte nemlig, at jeg hellere vilde undvære denne Overbestyrer, men at jeg ikke troede, at han i nærværende Tilfælde for Sagens heldige Fremgangs Skyld kunde undværes. Jeg har heller ikke sagt, at der ikke i vedkommende Amt findes kyndige Mænd, som kunne bedømme Creaturer, som kunne være Præmiedommere; thi derom er her nærmest slet ikke Tale. Stutmesterens Hverv bliver nærmest og vigtigst at samle Materiale, at lede og have den fornødne Ovsigt over det Hele, og ikke at bedømme, hvorvidt Dvæg er værdigt til Præmie eller ikke, skjøndt han rigtignok ogsaa deri faaer en Stemme. — Da jeg nu har Ordet, skal jeg tillade mig at gjøre den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Fenger) opmærksom paa, at jeg aldeles ikke har overseet den Bestemmelse, som findes i Lovudkastets § 3, at intet Amt kan